

LIDOVÉ
NOVINY, 29.6.
2013

Rittigův pravděpodobný tunel

Soud rozhodl, že protikorupční fond nechyboval tvrzením, že k Rittigovi pravděpodobně teklo 17 haléřů z každého lístku na MHD

Soud stanovil Rittigovi tři termíny, aby mohl absolvovat výslech. Lobbista však odmítl z Monaka přijet a spor prohrál.

VÁCLAV DRCHAL

Politický podnikatel Ivo Rittig narazil se zastrážovací žalobou na Nadační fond proti korupci. Požadoval, aby fond ze svých stránek odstranil (mimo jiné) tiskovou zprávu, která začíná tvrzením „za kauzou Předražené jízdenky Dopravního podniku hlavního města Prahy stojí lobbista Ivo Rittig“ a pokračuje dedukcí „právě on je pravděpodobně konečným příjemcem částky 17 haléřů za jízdenku, což činilo bezmála sedm milionů korun ročně“.

Městský soud v Praze ve čtvrté Rittigovu žalobu na celkem čtvrtém jednání ve věci zamítl s tím, že fond „prokázal pravdivost jednotlivých konkrétních tvrzení, která se vztahují k osobě žalobce“. Je to dobrá zpráva pro fond a také pro novináře. Předvčerejší rozsudek ukazuje, že u civilního soudu lze obhájit vznesené těžká obvinění, která se zakládají jen na pravděpodobnostním řetězci, a nikoli na stoprocentních důkazech, které by vyžadoval trestní soud.

Haléř k haléři

Čtvrteční jednání začalo Rittigovou omluvou. Soudce Tomáš Novosad během minulého jednání stanovil tři letní termíny, ze kterých si měl lobbista vybrat a přijet z Monaka (tam nyní žije) na výslech. Místo toho Rittig zaslal omluvný dopis, do kterého napsal, že ve stanovených termínech

nemá zájem vypovídat, a Novosad na jeho výslechu netrval. U soudu tak podnikatele zastupovala jen jeho advokátka Lenka Balková.

Na řadu tak přišel klíčový svědek Peter Kmeť, údajný autor báječného nápadu, jak si z každého lístku na MHD v Praze bezprácně ukrojit 17 haléřů. Kmeť líčil, jak v roce 2007 četl v novinách, že se lístky na tramvaj ve velkém falšují, a došlo mu, „že má kamaráda v tiskárně, která je schopna poskytnout bezpečnosti prvky“. Zašel tedy do oné tiskárny, respektive společnosti Neograph, a dohodl se s jejími majiteli Janem Janků a Vladimírem Sítou starším (koneckonců všichni se znali z komunistické rozvědky).

Poté si prý prostudoval zákon o veřejných zakázkách a zjistil, že listek může být ceninou a na tisk cenin není nutné (kvůli utajení ochranných prvků) vypisovat výběrové řízení. Pak se stavil v dopravních podnicích za tamním ekonomickým ředitelem Ivem Štikou a podle svých slov se pokusil „dát dvě strany dohromady – toho, kdo chtěl kvalitní lístky a toho, kdo je uměl udělat“.

Výsledkem byla smlouva, dle které začal Neograph dodávat lístky dopravnímu podniku. Za každý dostala firma 38 haléřů, ale 17 z nich vždy předala Kmetově firmě Cokeville Assets se sídlem na Panenských ostrovech. Kmeť na některé Novosadovy otázky odpovídal s nonšalantní upřímností. Tak třeba na dotaz, čím byla smlouva výhodná pro dopravní podnik, odvětil: „Já neříkám, že to mělo být výhodné pro dopravní podnik, ale pro Neograph.“ Know-how, které on sám do věci vnesl, kam psal slovy – „no, že tedy tu zakázku může Neograph dostat (mysleno bez konkurzu)“.

Za co konkrétně?

Když však došlo na jeho vztahy s Rittigem, mluvil daleko vyhýbavěji. Dedukci, že 17 haléřů z každé jízdenky ve skutečnosti skončilo u Rittiga, založil fond na smlouvě, kterou už v roce 2006 uzavřela Kmetěva Cokeville Assets s Rittigem. Ze smlouvy plyne, že Rittig z Kmetěvy firmy dostával měsíčně 160 tisíc eur za bližší neupřesněné služby. Kmeť popřel, že by šlo o peníze z lístků, ovšem detailně popsal služby, za které Rittigovi platil, se zdráhal a vágně mluvil o jakýchsi „projektech“. To však Novosadovi nestačilo: „Za co konkrétně?“

Kmeť: „Za projekty v Dominikánské republice a ve Vietnamu.“

Novosad: „Za co konkrétně? Jde o hodně peněz.“

Balková: „To nesouvisí, svědek není povinen líčit své podnikání.“

Novosad: „Co to bylo přesně?“

Balková: „Může jít o obchodní tajemství.“

Novosad: „Co vám vadí? Není to váš klient.“

Balková: „Zastupuji klienta a mám právo vznášet námítky.“

Novosad: „Beru to v potaz, ale vy (myslen je Kmeť) jste povinen vyložit, o co šlo.“

Kmeť poté popsal, že v Dominikánské republice mu Rittig pomáhal s nákupem dvou tisíc hektarů pozemků, ve Vietnamu se stavbou malé vodní elektrárny a ve Spojených arabských emirátech s nákupem nemovitostí: „Já nelétám, já nejsem schopen letět do Dominikánské republiky, někdo toto konkrétní vyřizování musí udělat za mě. Pan Rittig je velice schopný obchodník a nechá si práci velice dobře zaplatit.“ Detaily sice neprozradil, nicméně, jak se ukázalo, soudu to stačilo.

Novosad se pak Kmetě vyptával, jaké další peníze (kromě těch za lístky) tekly na účet Cokeville Assets. Kmeť sice tvrdil, že zdrojů bylo víc – „peníze z Neographu byly jen zlomek, dejme tomu jedna patnáctina“ –, ovšem detaily neprozradil: „Nechtěl bych se splést.“

„Etický kodex Lesů České republiky ukazuje, jak byly či pravděpodobně byly odčerpávány peníze z podniků se státní účastí“, prohlásil soudce

”

Tim Kmetův výslech skončil a před soud předstoupil poslední svědek – „zimní šéf“ dopravních podniků (řídil je od února do srpna 2012) Vladimír Lich. Do čela firmy však nastoupil až poté, co „sedmáctihaléřová lumpárna“ skončila, a o věci očividně nic nevěděl. Jeho výslech byl proto krátký a neplodný.

No, to nevím, já šla z domova

Obě strany pak představily své zbylé důkazní návrhy. Balková trvala na vyslechnutí ředitele Štiky z dopravních podniků, ale Novosad nesvolil. Advokát fondu Petr Kočí byl hodně vtipný, když soudu coby dů-

kaz předložil zprávu z webu o aktuálně probíhajícím policejním zásahu v advokátní kanceláři MSB Legal (dříve Šachta & Partners), která Rittiga zastupuje, pomáhá mu zařizovat obchody – a ze které je mimo chodem i Balková. Novosad to samozřejmě jako důkaz nepřipustil, nicméně k znejistění protistrany to stačilo. Na dotaz, zda je to pravda, Balková zvládla jen vyjeknout – „no, to nevím, já šla z domova“.

Novosad tedy dokazování uzavřel. Balková ve svém závěrečném návrhu prohlásila, že fond Rittiga „veřejně a nepravdivě osočil z korupční činnosti a tunelování dopravního podniku“, a dodala, že protistrana „neprokázala pravdivost difamujících tvrzení“. To Kočí odmítl s tím, že je zde určitý řetězec faktů „a my jsme na jeho základě byli oprávněni učinit hodnotový a pravděpodobnostní soud a tvrdíme, že to nemůže být jen náhoda“.

Soud dal za pravdu Kočímu a Rittigovu žalobu kompletně zamítl. Vysvětlil, že po provedení důkazů je jasné, „že je po právu, pokud žalovaný (Fond) se slovem pravděpodobně sdělil, že byl žalobce (Rittig) příjemcem 17 haléřů za lístek“. Dodal, že „byl prokázán řetězec smluv, které vedly od dopravních podniků až k osobě žalobce“, a lze tedy dovodit, že jde o ty samé peníze.

Kmetovu výpověď označil Novosad za nevěrohodnou: „Jednoznačně nevysvětlil, proč dostával polovinu (výrobní) ceny jízdenky, soudu není zřejmé, čím přispěl, když jeho know-how mělo spočívat jen ve znalosti českého práva, což je tak triviální, že tomu nelze uvěřit.“ Kmeť také podle něj vypovídal „dost neurčitě, což je podstatné“, a jeho výpověď se navíc ve třech bo-

dech lišila od tvrzení majitele Neographu Janků (toho soud vyslechl v dubnu). Smlouva mezi Cokeville Assets a Rittigem navíc podle soudu vymezuje za prostor podnikání západní Evropu, „ovšem svědek Kmeť dnes řekl, že se vztahuje k Latinské Americe, jihovýchodní Asii a Blízkému východu“. Tedy další rozpor.

Za podpůrný důkaz uznal soud i fondem předloženou smlouvu mezi společností Lesy ČR a poradenskou firmou Rittig and Partners. Lobbistova firma dostala v roce 2011 od polostátních Lesů ČR přes dva miliony korun za sepsání etického kodexu – jde přitom o snůšku přihlouplých a prázdných frází v rozsahu zhruba 10 normostran. „Kodex ukazuje, jak byly či pravděpodobně byly odčerpávány peníze z podniků se státní účastí,“ konstatoval soudce.

Rittig se může odvolat k pražskému vrchnímu soudu. Novosad však bývá obvykle úspěšný – sám před rokem v rozhovoru pro *Právo & Justici* odhadl, že mu vrchní soud mění jen 10 procent rozsudků.

Právo & Justice

Vážení čtenáři,

příloha Právo & Justice během prázdnin nevychází. Na tomto místě se od příští soboty budou objevovat povídky českých spisovatelů pro LN: Jiřího Kratochvíla, Jáchyma Topola, Emila Hakla, Petry Hůlové a dalších.

Přejeme pěkné léto.

Tomáš Němeček & Václav Drchal, redaktoři.